N A D Ě J E

Zlomky ze života kladenského farního společenství

VELIKONOCE
2020

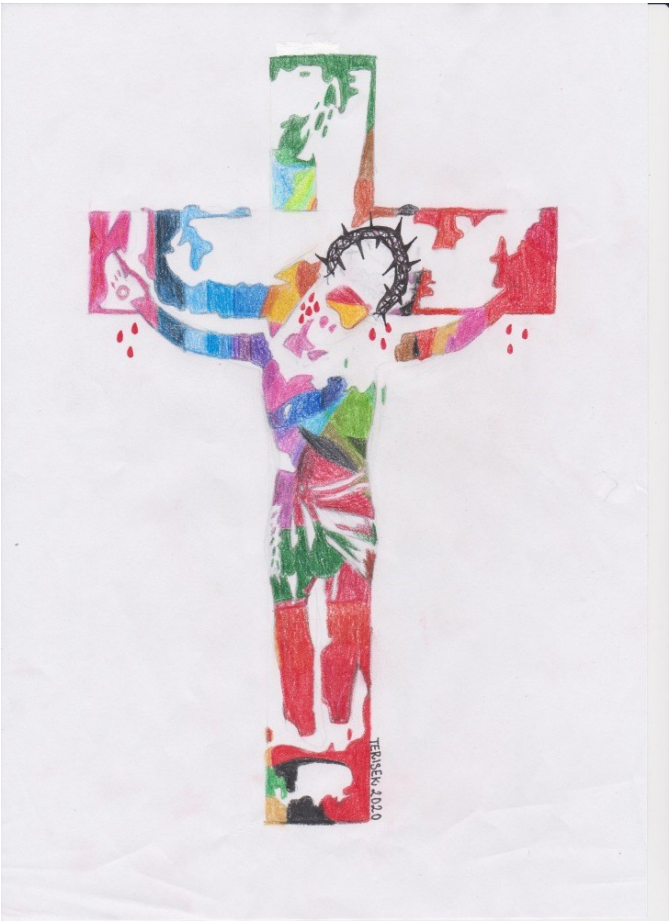

Vážení a milí přátelé,
sestry a bratři v Kristu,

už je to jisté. Letos budeme slavit Velikonoce odděleně, nemůžeme velikonoční události prožít společně v kostele, ale to neznamená, že je nemůžeme prožít vůbec. Prosme nebeského Otce, ať nás uvede on sám do hloubky tajemství smrti a vzkříšení svého Syna; jiným, novým, mimořádným způsobem. Kéž to (z)působí Duch Svatý! Za normálních okolností bych vám přál požehnané svátky a soustředil se právě na některou událost ze sv. Tridua, kdy si připomínáme Poslední večeři, Pašije nebo Ježíšovo slavné zmrtvýchvstání. Chtěl bych tentokrát vaši pozornost zaměřit na Letnice, Slavnost seslání Ducha Svatého. Je to druhý nejvýznamnější svátek církevního roku, ale bývá často prožívaný pouze povrchně. Možná se někteří pomodlí svatodušní novénu, ale nějaký velký úklid doma, výzdoba, kupování dárků, rodinné návštěvy nebo zpověď u příležitosti tohoto svátku? Jako bychom si Vánoce rádi prožili v okouzlení z koled a v rodinném kruhu, Velikonoce ve společenství bratří a sester v našich chrámech uchváceni tím, co pro nás Pán udělal a na oslavu Letnic nám jaksi nezbývá síla. Dá-li Pán, tak letos by vše mohlo být jinak. Z Letnic se stane slavnost, při které budou pokřtěni naši katechumeni. Mělo by se tak stát o svatodušní vigílii, která je v mnohém podobná vigílii velikonoční: také se žehná oheň, od paškálu se rozsvěcují malé svíčky-obětinky, je více čtení než obvykle, liturgie je krásná, slavnostní. A o neděli svatodušní čteme příběh ze Skutků apoštolů, kde nám evangelista Lukáš zachytil samotnou událost seslání Ducha Svatého. Je to chvíle, kdy se dovršují Ježíšovy Velikonoce a jeho poslání právě tím, že nám spolu s Otcem sesílá Parakléta, Utěšitele, Ducha Svatého, který z ustrašených učedníků činí odvážné hlasatele Krista, a ti pro něj neváhají podstoupit mučení nebo položit život. Tento Dar je slíbený i nám všem. O Letnicích se narodila církev a svátosti jsou od té chvíle účinným znamením našeho vykoupení. Letnice jsou tedy svátkem nás všech, kteří skrze křest patříme do mystického Těla Kristova, tj. církve. Modleme se často společně nebo sami k Duchu Svatému: Králi nebeský, Utěšiteli, Duchu pravdy, který jsi všude a všechno naplňuješ. Pokladě dobra a Dárce života, přijď a přebývej v nás. Očisti nás od každé poskvrny a spas, Dobrotivý, naše duše. Amen.

Požehnané Velikonoce i Letnice vám přeje a dary Ducha Svatého vyprošuje

P. Martin

Projekt Edison

Ve dnech 17.- 21. 2. 2020 se na naší ZŠ Maltézských rytířů konal již potřetí projekt Edison, který zprostředkovává mezinárodní studentská organizace AIESEC. Cílem projektu je, aby česká společnost příznivě přijímala odlišné kultury a národy. Do školy zavítalo pět stážistů z různých koutů světa, a to z Indie, Indonésie, Tchaj-wanu, Ruska a Argentiny.

Stážisté měli připravenou zábavnou prezentaci o své zemi. V každé třídě byla dvojice starších žáků, kteří působili jako tlumočníci a pomáhali stážistům s organizací prezentace. Tohoto úkolu se zhostili někteří až nadprůměrně a patří jim veliká pochvala. Je to pro ně veliká zkušenost, protože tlumočení ne-

ní jen taková „brnkačka“.

Poslední den projektu byl speciální – probíhala tzv. - „global village“, během které nám stážisté ukázali některé tradiční pochutiny. Ochutnali jsme nejen sladké a slané, ale také ostré jídlo. Rovněž nám ukázali, jaké mají rozdílné písmo. Na tento den k nám také zavítali maličké děti z kladenské katolické školky.

Multikulturní prostředí bylo velice přínosné. Žáci se naučili spoustu nových věcí, procvičili se v angličtině, dověděli se o rozličných tradicích a zvycích, ba co víc, získali si nové kamarády v zahraničí. Počáteční chvilkový ostych byl vystřídán vřelým přátelstvím. Při rozloučení dostali na památku skleněnou sošku Pražského Jezulátka.

Do jednoho článku nelze vměstnat vše, co se za ten týden událo. Můžete se podívat na fotogalerii a dokreslit si tak obrázek této akce: https:// zsmr.rajce.idnes.cz

Jsme rádi, že se z tohoto projektu stává již tradice. Děti už se od září ptaly, zda opět bude projekt Edison a zase se to povedlo. Dík patří také rodinám, které byly ochotny ubytovat naše stážisty a vymýšlet jim odpolední program, aby poznali co nejvíce z naší země. Doufáme, že za námi příští rok opět někdo přijede.

J. Jenčíková

Významné výročí

V letošním roce v červnu uplyne již dvacet let od znovuotevření kladenského farního kostela Nanebevzetí Panny Marie. My, kteří jsme tuto slavnost zažili, si na ni rádi vzpomínáme. V souvislosti s tím ovšem nelze nevzpomenout na všechno, co muselo být vykonáno než k této události, tak významné pro naše město, mohlo dojít.

Po listopadu 1989 byl farářem jmenován P. Jiří Neliba, z politických důvodů dosud sloužící na různých místech v pohraničí. Svou novou farnost nalezl v dezolátním stavu, ani ne tak po duchovní stránce, jádro věrných věřících se zachovalo, ale spíše po stránce materiální. Budova arciděkanství byla neobyvatelná – měla rozbitou střechu, propadlé stropy, voda tekla jen u výlevky na chodbě, některá okna byla vypadlá. Jen díky tomu, že otec Jiří mohl dva roky bydlet v domě své rodiny na Bressoně a mít tam i provizorní farní kancelář, mohl se kromě zajišťování veškerých oprav věnovat své nejdůležitější činnosti – obnově a rozvíjení církevního života na Kladně.

Nejprve byla zprovozněna kaple sv. Floriána, pak opraven kročehlavský kostel Nejsvětějšího Srdce Páně. Věřících přibývalo a řada z nich pomáhala jako brigádníci při opravách – každý podle svých sil a možností. Pomalu se podařilo uvést do dnešní podoby arciděkanství, došlo i na úpravy zanedbané zahrady, kde byly načerno postavené garáže a dílny, částečně pobořená hradba, nekontrolovatelně rostoucí křoviska a zplanělé stromy. Jen málokdo z těch, kdo se dnes při různých příležitostech zúčastní setkání na farní zahradě, upravené a udržované, s mnoha květinovými záhony, si dovede představit, jak to tam tenkrát vypadalo.

Nejtěžší úkol však ještě stále patera Nelibu očekával – probudit k životu kladenský farní kostel Nanebevzetí Panny Marie. Od 70. let za komunistů

bylo jednáno o jeho likvidaci, o jeho zbourání v souvislosti s plány asanace středu Kladna. Nakonec, jistě zásahem Boží Prozřetelnosti, ke zbourání nedošlo. Místo toho bylo rozhodnuto nedávat na opravy kostela žádné prostředky. Tak došlo k tomu, že r.1987 bylo nutno kostel zavřít kvůli havarijnímu stavu, ohrožujícímu bezpečnost věřících. Došlo ke zhroucení stropu v levé a hlavní lodi, byly poničeny malby, podlaha i inventář. Rekonstrukce kostela, kterou pan arciděkan P. Neliba svým neúnavným úsilím prosadil, stála po r.1989 patnáct milionů Kč. Zasloužil se také o přiznání mimořádného příspěvku od městského úřadu ve výši jeden a půl milionu, dalšími penězi přispěli věřící i věřící ze zahraničí, takže se podařilo dokončit nejdůležitější práce ke 2.červnu 2000, ke dni stého výročí vysvěcení kostela.

Na konečných úpravách a úklidu kostela také přispěly ochotné ruce kladenských farníků – každý pomáhal podle svých sil a možností – ti mladší myli lavice, čistili podlahu, luxovali koberce, starší dámy si do své péče vzaly bohoslužebné nádoby, další ženy šily alby pro ministranty. Ustavila se skupina žen, ochotných starat se o květinovou výzdobu a chrámový sbor nastudoval vhodné skladby, konaly se zkoušky ministrantů, kostelníků, pořadatelů a zvoníků. Konečně bylo všechno připraveno k události, ve kterou jsme před rokem 1989 už nedoufali, ke slavnosti znovuotevření kostela Nanebevzetí Panny Marie.

V onen slavný den bylo krásné slunečné počasí. Za hlaholu zvonů vyšel z arciděkanství průvod, ve kterém kráčelo 32 ministrantů, 2 jáhni a 22 kněží, jako poslední pan kardinál Miloslav Vlk, doprovázený panem arciděkanem Nelibou. Ve zcela zaplněném chrámu jej očekávali kromě stovek věřících i zástupci města, okresu, kultury a ekumeny. Slavnostní obřad začal promluvou pana kardinála, který se obrátil k věřícím s výzvou, aby právě oni byli živým Božím chrámem, aby byli duší tohoto chrámu.

Po vyznání víry začal obřad svěcení oltáře. Otec kardinál se nad ním pomodlil zásvětnou modlitbu a pomazal jej svátostným olejem. Položil na oltář dýmající kadidlo, symbol modliteb věřících, stoupající k Bohu. Pak spolu s P. Nelibou zahalili oltář plátny a rozsvítili na něm svíce. Teprve poté se v kostele rozsvítila všechna světla a mše svatá pokračovala bohoslužbou oběti. Na závěr P. Neliba poděkoval nejprve Pánu Bohu, pak Panně Marii a potom všem, kteří se jakkoli přičinili o to, aby byl kostel znovu otevřen, tedy i sponzorům, úřadům, všem řemeslníkům, kteří se na opravě kostela podíleli a také sochaři Zetovi, autoru oltáře a ambonu.

K všeobecné radosti se svou promluvou připojil i otec kardinál. Projevil naději, že kostel, stojící uprostřed města, se může stát důležitou součástí nejen církevního, ale i veřejného dění, že může podněcovat ke spolupráci města a křesťanů.

Po skončení bohoslužby se konala radostná oslava na zrenovované farní zahradě. Nad stoly, plnými bohatým občerstvením, připraveným ochotnými hospodyňkami, si mohli věřící sdělovat své bezprostřední dojmy ze slavnosti, seznamovat se navzájem a pohovořit si s panem kardinálem a ostatními přítomnými kněžími. Byl to krásný den, který

splnil veškerá očekávání a zapsal se do paměti všech přítomných.

My, kteří jsme měli možnost se před těmi dvaceti lety této slavnosti zúčastnit, na ni rádi vzpomínáme, neboť máme ke svému farnímu kostelu většinou vřelý vztah. Mohu-li přidat k této vzpomínce něco zcela osobního – v tomto kostele jsem byla pokřtěná já i moji dva bratři, moje rodiče i moje děti a některé vnučky, také svatbu jsem zde měli moji rodiče i já, můj bratr a naposledy moje vnučka. Bylo proto pro mě velkým zadostiučiněním a radostí, že jsem se dožila jeho znovuotevření a že mohu i nadále být přítomna na bohoslužbách v něm.

Marie Hamanová
jedna z pamětnic

Papežův Davos.

„Ne ekonomice, která zabíjí, ano inkluzivní ekonomice, která má duši.“ Tak by se dal shrnout námět, úkol i cíl setkání mladých ekonomů, podnikatelů, sociálně – inovativních vědců, ekologů, teologů, i studentů daných oborů, kteří se na pozvání papeže Františka sjedou ze 115 států do Assisi v listopadu letošního roku.

Pro několik českých účastníků připravili zástupci Sekulárního františkánského řádu, hnutí Fokolare a KDU – ČSL celodenní seminář 11. ledna v Praze. Na něm o „Františkově ekonomice„ a o zkušenostech s uplatňováním sociálního učení církve v běžném i hospodářském životě mluvili jednak sami ti, kteří do Assisi pojedou (věkově těsně kolem třiceti let), jednak deset opravdu vysoce kvalifikovaných odborníků na daná témata, a také řadoví účastníci, kterým je některý okruh daného tématu blízký.

Hlavním mottem byl název „Péče o společný domov“, kterým papež „polidštil“ původní název „integrální ekologie“. Užitečných myšlenek a námětů zaznělo na semináři tolik, že je není možné interpretovat všechny. Takže namátkou:

- nepohrdat NIKÝM, protože to nám umožní komunikovat s KAŽDÝM (viz sv. František z Assisi: šlechtici, žebráci, malomocní, sultán). - Dokud ekonomický systém umožňuje „skartování“ jakékoliv skupiny lidí, nelze dojít ani k míru ani k lidskému bratrství. – Musíme se začít chovat tak, aby nám vnuci nechodili plivat na hroby. – Současná kapitalistická forma zemědělství, tj. oddělení pracovníků od vedení a vedení od půdy je cestou do pekla, škody spáchané na zemědělství za minulého režimu byly hodně velké, ale ty dnešní jsou leckde mnohem závažnější. - K nejlépe prosperujícím podnikům a největším zaměstnavatelům patří např. ve Španělsku podnik Mandragora, založený na striktním dodržování sociálního učení církve a ekologických zásad. Několik drobnějších podniků tohoto typu je už i u nás. - Když peníze nejsou na prvním místě, tak peníze po čase přijdou. - Nezávisle na okolnostech je třeba, aby stvořené statky měli všichni rovnoměrně k dispozici. – Právo nemohu chápat primárně jako moje právo, ale jako právo druhých. - Zejména katolíci (církev je UNIVERZÁLNÍ!) musí pochopit a přijmout, že v současné době je nadnárodní spolupráce a solidarita jedinou možností pro dobrý život všech národů i každého jednotlivce. - Integrální ekologie musí zahrnovat aspekt přírodovědný, sociální, ekonomický,

výchovný i teologický. – Paradigma měřitelného zisku pokřivuje nejen vztahy mezi lidmi a vztahy k přírodě, ale paradoxně i samotnou ekonomii. – Pokrok, který nezohledňuje duševní a duchovní rozvoj NENÍ pokrokem. – Přístup typu: ochrana žab nebo stavba dálnice je velice nebezpečný, kde mizí životní podmínky pro žáby, zmizí časem i pro člověka. – Naším národním zájmem je i to, jak žijí lidé na Haiti, v Súdánu nebo na Filipínách – ovlivňuje nás to víc, než si uvědomujeme. – Pokud se nenaučíme omezovat se dobrovolně, bude to brzy nedobrovolné. – „Nekosteloví" lidé jdou uklízet lesy nebo řeky, „kosteloví" řeknou v neděli přímluvu za ochranu přírody. „Nekosteloví" si vezmou týden nebo i dva dovolenou a jedou pomáhat do uprchlických táborů, „kosteloví" řeknou přímluvu za vlídné přijetí uprchlíků. – Je nutné podporovat veřejnoprávní média a dávat jim dostatečnou zpětnou vazbu. – Bůh existuje, Bůh nás miluje, Bůh nás vede. Problémy jsou, a budou nejspíš i větší, ale Boží existence (a naše spolupráce s Ním) je důvodem a argumentem pro naději.

Marie Klancová

Kázání Kašpara Friedta zaznělo s největší pravděpodobností v kapli v císařském hřebčíně v Kladrubech o svátku Nalezení svatého Kříže roku 1736 a téhož roku vyšlo tiskem v Litomyšli. Zachovalo se snad v pouhých dvou exemplářích, z nichž jeden pochází z knihovny cisterciáckého kláštera v Oseku, druhý získala v 2. polovině 20. století knihovna Památníku národního písemnictví. Přinášíme pouze kratičký úryvek z výkladové (střední) části kázání, který přes užité latinské citace a poněkud rozsáhlá souvětí může působit aktuálně i dnes.

Žádáte věděti, který jest ten náš kříž, ježto Božská prozřetedlnost jednomu každému podle míry křehkosti vyměřila? Cokoliv se děje mímo žádosti a vinše našeho, kříž náš jest. Toto tehdy mysliti máme v jedné každé protivné věci: tato nemoc, tato ujma peněz neb dobré pověsti, tato škoda, hana, křivda, toto soužení v tejné radě svatosvaté Trojice od nestíhlé moudrosti Božské vymyšleno, od mocnosti připuštěno, od dobroty potvrzeno jest jakožto jistá cesta, kterou za Kristem jíti mám. Velikomyslně o tom velikomyslný svatý Augustýn, který aby dokázal, že ne všickni na dřevě kříže, ale ve všem, co se nám děje mímo žádosti naše, ukřižování býti máme, na onen svatého Pavla text: *Mihi absit gloriari nisi in cruce Domini nostri Jesu Christi, per quem mihi mundus crucifixus est et ego mundo,* ode mne pak odstup to, abych se chlubil, jedině v kříži Pána našeho Ježíše Krista, skrze kteréhož svět mi ukřižován jest a já světu, dí takto: *Hoc autem dicit, ut intelligas, crucem non ligni esse patibulum, sed vitae virtutisque propositum,* toto pak praví (totiž svatý apoštol Pavel, dí svatý Augustýn), abys porozuměl, že ne všem šibeničné dřevo, ale života a ctností předsevzetí neb uložení za kříž jest. Neb zdaliž všickni mučedlníci, kteří nasledovali Pána, ukřižování jsou? Zdaliž všecky panny, který nasledují Beránka, kamžkoli jde, ukřižovaný jsou, aby ho nasledovaly? Zdaliž svatý apoštol Pavel, který přednešená slova o sobě píše, ukřižován jest? *Tota igitur* (zavírá svatý Augustýn) *vita christiani hominis, si secundum evangelium vivat, crux est atque martyrium,* celej tedy ži-

vot křesťana, koná-li jej vedle pravidla svatého evangelium, kříž jest a mučedlnictví. Na důkaz toho Kristus nejsvětější svátost oltářní na památku umučení svého ustanovil, aby křesťan kolikrátkoliv tento nadpodstatný pokrm požívati bude, tolikrát k nešení kříže vzbuzován byl. Protož pod křížem klesající Kristus nepřipustil anjele, ježto na dvanácte houfův anjelských chvátalo, aby tíž kříže zlehčili, ale člověka, Šimona Cyrenenského, aby větší svou k nám zjeviv dobrotu a vhlídnost, všecky nás milovníky kříže učinil.

M. Sládek

Hudba pomáhá

Možná, že hudbu v našich kostelích bereme tak trochu jako samozřejmost. Přijdeme na mši, znějí varhany, když je nějaká sláva, zazpívá i sbor. Jenže spousta věcí, které jsme dosud považovali za samozřejmé, úplně samozřejmá být nemusí. A tak vás nyní nemohu pozvat ani na vystoupení, která jsme připravovali se Sborem sv. Mikuláše pro bohoslužby Svatého týdne a Velikonoc, ani na velikonoční koncert, který jsme chystali se souborem Gemini musicales. Doufáme alespoň, že – pokud to bude možné – v nějaké minimální sestavě zahrajeme a zazpíváme v rámci on-line přenosů bohoslužeb z kostela Nanebevzetí Panny Marie.

Článek na téma hudebních pozvánek tedy v tomto vydání Naděje odpadá. Ale měl jsem nachystané ještě jedno téma, o kterém jsem chtěl psát, a to se týká posledního vánočního koncertu v kostele sv. Mikuláše v Hnidousích. Vánoční koncerty zde pořádáme již řadu let a během doby se staly takovou místní tradicí. Již týdny před Vánoci mě i mé hudební kolegy místní zastavují na ulici a ptají se, kdy letos bude koncert. Odpovídám, že jako obvykle, na Štěpána ve čtyři hodiny. Po odpoledním kafíčku a cukroví... Mezi těmi, kdo mne letos oslovili, byl i Honza, kamarád z hnidouského kostela, který mi ale kromě první obligátní otázky položil ještě druhou: „A nechtěli byste ten koncert udělat jako benefiční?“ On nám ten kostel totiž po víc jak 100 letech absence či jen minimální údržby tak trochu začíná padat na hlavu. Potěšilo mne proto, že se zde dala dohromady parta lidí, kteří se rozhodli s tím něco udělat. Tedy jsem souhlasil, i když jsem byl trochu skeptický, protože zpravidla se na koncertech do košíčku nijak závratná suma nevybere. Rozhodně ne taková, aby to s ohledem na to, co by bylo potřeba na kostele udělat, vůbec stálo za řeč. A tak jsem naši podporu bral spíše jako duchovní a symbolickou. Hnidoušti farníci zase na oplátku pomohli s propagací.

Na Štěpána odpoledne jsme se tedy sešli na kůru a začali se připravovat na koncert. Přicházeli muzikanti – Věrka s harfou, Hanka s violoncellem, paní Renata s houslemi a také Rozárka (jinak žačka kladenské církevky) s trubkou. Nechyběla ani naše sólistka Lenka a její pěvecký kolega Pavel, majitel zvučného basu. Zpěváci ze sboru se mezitím chodili rozezpívat na faru. První moje překvapení bylo, když jsem se čtvrt hodiny před začátkem podíval z kůru dolů a viděl, jak příchozí zabírají poslední volná místa v lavicích. Kdo dorazil později, už musel stát. Přestože se zdejší vánoční koncerty těší velké oblibě, takovouto návštěvu nepamatuji. A to nemluvím o tom, že si posluchači ještě „musejí“ část repertoáru (tedy známé

koledy) v naší „hudební samoobsluze“ sami zazpívat... Druhé překvapení přišlo, když jsme po koncertě vysypali všechny košíčky a pokladničky a zjistili, že se vybralo několikanásobně více, než je obvyklé. Výtěžek, který jsme pak poslali na nově zřízený účet pro opravu kostela, činil neuvěřitelných 15 603 Kč. Proto bych moc rád poděkoval nejen všem zpěvákům a hudebníkům či těm, kdo se podíleli na přípravě nebo propagaci koncertu, ale především našim posluchačům, kteří takovouto částkou našemu filiálnímu kostelu pomohli. Jsme rádi, že naše hudba nejen potěší, ale i pomáhá. Díky moc.

Pavel Marek,
regenschori

Věřím, že se alespoň podaří, byť s omezeným počtem hudebníků, zajistit hudbu pro on-line přenosy mší z kostela Nanebevzetí Panny Marie. Ani to ale není samozřejmé, protože situace se mění často ze dne na den a co platilo ráno, nemusí platit večer, což jsme si i na vlastní kůži vyzkoušeli.

Ve vánoční Naději jsem vzpomínala na minulost. A nyní jsme se ocitli – a to úplně všichni, v situaci, kdy musíme velmi intenzivně myslet na přítomnost.

Je to situace, jakou jsme ještě nikdy neprožili a která se nedotýká pouze našich pocitů, ale přímo našich životů. A není jasné, kdy skončí a co bude až skončí.

Nejsem v centru dění – rodina nás staré rodiče evakuovala do bezpečí chalupy. Přesto si velmi intenzivně uvědomuji, jak jsme náhle v situaci, kdy jeden potřebuje druhého, kdy jsme navzájem na sebe odkázáni. A kdy se v lidech probouzí schopnost soucítit, pomáhat si, být ohleduplní. V tom vidím naději. Naději, že tyto vlastnosti už nevymizí po vymizení pandemie.

A tak chci poděkovat našim O. Martinovi, O. Janovi, jáhnu Václavovi, p. Harigelovi a všem, kteří nám zprostředkovávají kontakt s naším kostelem a nedělní mši sv. Byť bez fyzické přítomnosti jsou to chvíle plné milosti. Když jsem se dívala přes monitor "do kostela", vybavovaly se mi vzpomínky na vás všechny, které tam vídám a měla jsem pocit, že i v těchto chvílích se modlíme společně.

Dík O. Martinovi, že o nás duchovně pečuje. A zprostředkovává prožitky, které nám dodávají vnitřní radost a sílu.

Požehnané Velikonoce vám všem moji drazí spolufarníci.

Helena Součková

MŮJ PŘÍBĚH S MODLITEBNÍ KNÍŽEČKOU z r. 1897

K PANNĚ MARII MATCE USTAVIČNÉ POMOCI

Milé sestry a milí bratři v Kristu, všichni dobří farníci ráda se v době, kdy se ve farnosti koná novéna k Panně Marii Matce Ustavičné pomoci za odvrácení nebezpečí epidemie, s vámi podělím o příběh mé drobné a krásné modlitební knížečky k Panně Marii Matce ustavičné pomoci, vydané pravděpodobně v r. 1897. Příběh pro mne začala psát zřejmě Sama Panna Maria před mnoha lety, kdy nám zavolali naši přátelé, že mají jakousi větší knižní pozůstalost a že pokud chceme, tak abychom si přijeli cokoliv vybrat před tím, než knihy odvezou do antikvariátu. A tak jsem u

nich strávila velmi hezké nedělní odpoledne, probírajíc se krásnými a hodnotnými knihami, někdy přímo honosných vazeb, různých žánrů. Jsem přesvědčena, že Sama Panna Maria obrátila moji pozornost na zcela nenápadnou, drobnou knížečku ve velmi opotřebované až nevzhledné černé vazbě velikosti 9,5 x 14 cm, tloušťka zhruba necelý 1 cm, 175 stran. Mimoděk jsem ji otevřela na začátku, na pravé straně byl uveden titul a podtitul: *MATKA USTAVIČNÉ POMOCI Příruční knížečka pro ctitele nejblahoslavenější Panny Marie s připojenými modlitbami a obrázkem.*

Na levé straně jsem uviděla mně tehdy neznámý obrázek Panny Marie s Dítětem Ježíš, asi 10-12letým, a pod obrázkem text:

Ó Maria, matko ustavičné pomoci, pros za nás. Pod ochranu Tvou se utíkáme sv. Boží Rodičko!

Byla jsem tenkrát bohužel ještě ateista, a tak mne nejprve spíše zaujaly příběhy o zázračném vyslyšení, z nichž některé mi tak trochu připomínaly úsměvné článečky z čítanek doby c.k. mocnářství, v nichž se Sama Císařovna setkala v čekárně ordinace Svého lékaře s prostou ženou, jejíž šaty byly sice záplatované, leč čisté, a když tato prostá žena vstala, aby své Císařovně vzdala čest, tak Její Jasnost vlídně této ženě pokynula, řkouc: *„Posaďte se, dobrá ženo, zajisté jste velmi znavena těžkou prací svou, kdežto já kromě povinností vladařských těžkých prací nemám. A vstuptež do ordinace přede mnou, neb já přišla jsem až po vás…“…*

Ovšemže velmi brzy, až neuvěřitelně rychle, jsem přestala tyto texty a modlitby pouze číst, ale díky této knížečce již jako věřící, **začala jsem se je modlit** – všechny ty krásné a vroucí modlitby ranní a večerní, modlitby na každý den v témdni – na každý den s jiným konkrétním úmyslem – modlitby ke sv. Alfonsu, litanie i písně.,

A MODLILA JSEM SE JE A MODLÍM SE JE USTAVIČNĚ NESMÍRNĚ RÁDA.

A příběh pokračoval dál. Knížečku jsem dala u knihaře převázat do dle mého mínění krásné plátěné vazby se zlatým nápisem. V té době pak byla u nás nějaká návštěva, a tak, jak se vede řeč na mnohá témata, dostala se řeč i na tuto modlitební knížečku. Ráda jsem ji milé návštěvě ukázala a hovor šel potom na jiná témata. Když však návštěva odcházela, vzala tu knížečku se stolku, kde byla položená, a s velmi vděčným a milým úsměvem vřele a srdečně poděkovala, že z ní má velikou radost a že ji dárek opravdu velice těší. Absolutní nedorozumění! Zřejmě opět u mne stála Sama Panna Maria, že jsem tuto situaci ustála a zřejmě Ona Sama za mne odpověděla, že se rádo stalo. Považuji za velmi podstatné zde ještě uvést, že právě tato návštěva zanedlouho naší rodině tak nesmírně pomohla v krajně dramatické životní situaci, že ještě po více než 20 letech na toto vše vzpomínám s velkým pohnutím, s nevyjádřitelnou vděčností a s nesmírnými díky jak Panně Marii, tak té přemilé návštěvě.

Nicméně základní modlitbu při devítidenní pobožnosti jsem již uměla nazpaměť, a tak jsem se ji modlila i bez brožurky a modlím stále, jak jen často to bylo a je možné.

Ovšemže velmi brzy, až neuvěřitelně rychle, po této události nám opět zavo-

lali ti naši přátelé – majitelé pozůstalosti – že našli ještě nějakou další krabici knih, tak abychom opět přijeli, máme-li zájem. Jistě nikoho nepřekvapí, že v té krabici jsem opět našla modlitební knížečku k Panně Marii Matce ustavičné pomoci, a to naprosto stejnou, jako byla ta předchozí, téměř bych se mohla domnívat, že to byla ta moje původní. Nemohu si to ověřit, mohu jen být vděčná, že tento poklad opět vlastním. Převázat jsem ji již nedala, nechávám ji v původní vazbě, ta patří k původnímu textu na stářím zahnědlém papíru a vše je svým způsobem velmi krásné a nadčasové…

Za dobu, co tuto brožurku vlastním a modlím se k Panně Marii Matce ustavičné pomoci, se mi dostalo úžasných vyslyšení i v lidsky zcela beznadějných situacích. Ráda zde uvedu ještě jeden malý příklad právě z těchto dnů, byť je to příklad, dovolila bych si říci, menší závažnosti – zde o život nejde, avšak je to opět projev ustavičné pomoci Panny Marie. Prosila jsem Ji v těchto postních dnech, že bych ráda pro Ni něco udělala, ale vůbec mi nenapadlo nic v mých současných možnostech, nechť pro mne Ona něco najde. A pak se mi dostalo při čtení farních oznámení této možnosti napsat toto svědectví. Dovolím si jej zakončit citací již výše zmíněné modlitby při devítidenní pobožnosti, neboť příběh ustavičné pomoci naší Matky, Panny Marie, pokračuje dál. Modleme se:

„Denně modli se devětkrát „Zdrávas Maria“ a potom připoj po každé tuto modlitbu:

Ó Maria, Matko ustavičné pomoci, ukaž, že jsi také mou matkou a pomoz mi! (Zde řekni, zač prosíš.) A dej zároveň, abych toho, zač tě prosím, jen ke cti a chvále Boží a ku spasení duše své použil.

Ó svatý Alfonse, jenž jsi pro svou nezlomnou důvěru od Nejsvětější Panny Marie tolik milostí obdržel, vyžádej mně podobnou důvěru v „Matku ustavičné pomoci“, i pros ji, by mi vymohla milost, za kterou ji tak snažně žádám.

Věčný Otče, ve jménu Syna tvého jednorozeného Pána našeho Ježíše Krista a na přímluvu nejsvětější Matky jeho prosím tě, abys mne vyslyšeti ráčil k větší slávě tvé a k spasení duše mé. Amen.“

MKM
V Praze 5. týden postní A.D. 2020

Úvaha nouzová

„Tak nám zabili Ferdinanda!“ Promiňte mi, že začínám jediným citátem ze Švejka, který znám. Zvolání překvapené literární bytné, paní Müllerové, oznamuje, že se něco stalo, něco, co mělo dalekosáhlé následky (a ovšem i příčiny). Dnes na nás nekřičí bytné (snad), ale zpravodajství a současná situace se svými omezeními také bude mít své následky - následky, které závisí do jisté míry i na nás.

V listě Římanům píše svatý Pavel: „Jsem přesvědčen, (že) vůbec nic nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ Ano, skrytí křesťané v Japonsku, první misionáři v Koreji, pronásledovaní křesťané všech dob se museli často obejít bez mše svaté, bez svátostí. Toto všechno vím, přesto mě po vyhlášení nouzového stavu citelně zasáhla nemožnost být fyzicky přítomen mešní oběti - a téměř vzápětí se vynořily otázky „Co pro mě znamená mše svatá?“ a „Jaké poučení

z toho pro mě plyne?“.

Ano, co pro mě znamená mše svatá? Uvědomuji si, že primárně nejde o společenství s bratry a sestrami v Kristu - společenství dané prostým faktem, že jsme shromážděni v konkrétním čase na konkrétním místě - ale o *oběť* Ježíše Krista? Vstupní antifona, vstupní modlitba, čtení, žalm, modlitba nad dary, preface, modlitba po přijímání - to vše odkazuje k plodu této oběti, kterým je sám Kristus v Eucharistii. Snažím se přede mší svatou ztišit, samotnou mešní oběť prožít aktivně - to je *soustředěně* a s myšlenkami *aktivně* obrácenými k tajemství nejsvětější oběti a samotnému reálně přítomnému Bohu - a po propuštění Mu poděkovat?

Jaké poučení z toho pro mě plyne? Velice často se nesnažím o výše uvedené - proto prosím nejen Matku Boží, Pannu Marii, všechny anděly a svaté a vás, abyste se za mě přimlouvali, stejně, jako se snažím přimlouvat i já, ale hlavně: je zjevné, že bych si měl více vážit možnosti, kterou běžně mám, totiž zpřítomnění Kristovy oběti na Kalvárii, kterou nám projevil svou lásku do krajnosti. Vždyť jak bychom mohli vůbec usilovat o dosažení cíle našich životů bez majáku kříže a oázy mše svaté?

Chtějme se tedy o takové *aktivnější* a *uctivější* prožívání mší svatých snažit a jako projev vděčnosti se jich i častěji zúčastňovat.

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží a společenství svatého Ducha s vámi se všemi!

Pavel Miškovský

Vážení a milí farníci,

většinou, když za naši mateřskou školu píši příspěvek do Naděje, tak popisuji co je ve školce zajímavého, jaké akce chystáme, jak spolupracujeme s CZŠ…..

Bohužel teď nic takového napsat nemohu, protože díky epidemii máme školku zavřenou. A tak takové ty samozřejmé věci jako je společné fotografování, plánování školního výletu, ale i každodenních činností je odloženo na neurčito. Věřím, že se do školky všichni vrátíme, co nejdříve to půjde. A děti, které půjdou od září do školy, se budou moci ještě trochu užít a pohrát si s kamarády. A my učitelky budeme moci pro děti připravit alespoň pár zajímavých činností. Teď připravujeme nějaké typy na činnosti, které chceme dát na web naší školy, abychom trochu pomohly rodičům, kteří to v současné době nemají vůbec jednoduché a mají náš hluboký obdiv. Ono zvládat se školáky úkoly, domácí povinnosti jako jsou nákupy a vaření a k tomu ještě většinou pracovat z domova není vůbec jednoduché.

Zápisy do školky (viz. plakátek) by měly být 14. a 15. května. Termín je jistý, ale jestli se budou konat jako každý rok nebo jen korespondenčně zatím nikdo nedokáže říci. Podklady pro zápis budou zveřejněny na internetových stránkách školy.

Přeji všem za naši mateřskou školu hodně zdraví, nám všem co nejrychlejší návrat do normálního života a klidné ničím nenarušené velikonoční svátky.

Anna Valentová

Práce (jako) na kostele

Kostel sv. Mikuláše v Kladně-Švermově zůstane o letošních Velikonocích prázdný. Alespoň na dálku se ale můžeme radovat z oprav, které se v něm podařilo realizovat. Na začátku tohoto roku poskytlo Statutární město Kladno naší farnosti dotaci na zasklení oken tohoto kostela ve výši 50.000, - Kč. Zbývající část ceny byla zaplacena z finančních darů farníků.

Zasklívání započalo 5. března 2020 a bylo zdárně dokončeno 24. března 2020. Opraveny byly vysklené výplně, rozbitá a popraskaná skla tří velkých oken v hlavní lodi, jednoho okna v boční lodi, okenních tabulek na kůru a ve věži kostela. Kovové rámy oken byly opatřeny novým ochranným nátěrem. Jednalo se o náročné práce ve výšce, na lešení, prováděné firmou pana Petra Harigela a jeho syny. Vzhledem ke způsobu uchycení skel šroubky v kovových lištách, se musela celá okna rozmontovat a všechna skla, nejenom ta rozbitá či popraskaná, musela být vyměněna. Doposud byla vysklená a rozbitá skla provizorně nahrazována igelitem nebo plexisklem. Nyní nově zasklená okna září čistotou.

Další práce na kostele sv. Mikuláše se stihly již v Adventu roku 2019. Byly osazeny chybějící okapové žlaby a svody, polovina nákladů byla uhrazena také z finančních darů farníků, druhá polovina z rozpočtu farnosti. Zakázku realizovala firma pana Zdeňka Fiedlera, namáhavou práci ve výškách, za špatného počasí, provedl konkrétně pan Jaroslav Jiroušek s kolegy. Alespoň částečně tak byl vyřešen odvod dešťové vody ze střechy kostela, která předtím stékala po jeho zdech a narušovala je. S pomocí farníků byl při jednodenní brigádě vyčištěn i okapový chodníček kolem kostela.

Varhaníkem, panem Pavlem Markem, byly vyčištěny varhany od zbytků zdiva z propadlého stropu. Byly ošetřeny dřevěné schody a zábradlí vedoucí na chór a na půdu přípravkem proti červotoči a houbě. V kostele jsou statické poruchy zdí a podlahy, které je nutné sledovat. Firma Karel Řehoř zdarma opravila prasklou klenbu oblouku mezi hlavní a boční lodí a instalovala na zdi a podlahu sádrové pásky na monitorování prasklin.

S úžasnou odezvou farníků i veřejnosti se setkal benefiční vánoční koncert Sboru sv. Mikuláše a hostů, který tradičně proběhl 26. prosince, na svátek sv. Štěpána. Kostel byl při koncertu zcela zaplněn. Potěšilo nás, že přišla i řada sester a bratří z dalších kostelů kladenské farnosti. Na dobrovolném vstupném se vybralo neuvěřitelných **15 603 Kč!** Celá částka bude použita jako příspěvek na rekonstrukci propadlého stropu nad kůrem. Benefiční koncert černošských spirituálů v podání Lee Andrew Davidsona, původně plánovaný na duben 2020, jsme prozatím museli odložit. Věříme, že ho budeme moci uspořádat na podzim.

Na darech, které jednotliví farníci poslali na opravy kostela přímo na účet farnosti se od podzimu loňského roku shromáždilo již více než **60 tis. Kč**.

Dá-li Pán Bůh, chtěli bychom pokračovat opravami propadlého stropu a poškozeného krovu nad kůrem, výměnou střešních latí a poškozené střešní krytiny na boční lodi kostela. Po realizované rekonstrukci okapů je třeba zajistit i kompletní odvod dešťové vody od základů kostela. Původní okapový chodníček tuto funkci již plní jen částečně. Akutní je i výměna tašek nad hlavním vchodem a těžko přístupné ploché asfaltové stříšky nad chórem vlevo od presbytáře. Výměnu by zasluhovaly i poškozené dřevěné boční dveře do kostela a do sakristie. Cena všech těchto prací v součtu přesahuje **800 tis. Kč** a zatím je nebylo možné pro jejich finanční náročnost uskutečnit. Chystáme se tedy podat žádost o grant, který by alespoň část těchto nutných oprav pokryl.

Dary farníků již k rekonstrukci našeho kostela zásadním způsobem přispěly a budou důležité i do budoucna. Můžete je i nadále posílat na spořicí účet farnosti, zřízený u Fio banky speciálně pro tyto účely: **2401706003/2010.**

Těšíme se, že se v našem kostele budeme opět moci brzy scházet při mších svatých i na koncertech a dalších akcích. S vděčností děkujeme všem za poskytnuté dary, pomoc a podporu!

Lenka Kolačkovská,
Jan Mourek

Velikonoční střípky 2020, pandemie.

1. *Co nám tím Pán Bůh říká?* Nic moc mě nenapadlo, jen „Blíž k tobě Bože, blíž.“

2. *Je to Boží trest?* Určitě ne. V bibli máme Boží tresty a nepochybně Boží trest existuje. Vždy jej Bůh předem ohlásil za nějakou lidskou ničemnost a mnohokrát se smiloval a trest nebyl. Až se nad tím třeba Jonáš pohoršoval. Moc hezky nám to napsal Drda v Hrátkách s čertem. Jak se pohoršoval poustevník nad Božím odpuštěním. Vzpomeňme také na poznámku Ježíšovu (volně): “ Byli větší hříšníci ti, kdo zahynuli při zřícení věže v Siloe? Rozhodně ne.“

Jsou neštěstí, která jsou zcela lidská. Je smrt skutečně neštěstí pro člověka připraveného na cestu domů?

3. *Může tomu Bůh zabránit?* Jistěže může. Jak o tom soudili naši předci? „Bůh dopouští, ale neopouští.“ Také o podobných věcech pravili: „Je tam Boží dopuštění.“ Zvláště o bouřce, jako na Genezaretském jezeře, ke které to celé přirovnal papež František. Máme dosud malou víru.

Pouštní obnova. Měli jsme mít postní obnovu s arciopatem Siostrzonkem, máme pouštní obnovu. Jako ji měl Ježíš na počátku svého působení. Co má být naším působením po této pouštní obnově? Evangelizace světa, nést vzkříšeného Krista.

Váš jáhen Václav

Zápis do prvního ročníku
ZŠ Maltézských rytířů

Vážení rodiče, milí přátelé,
MŠMT doporučuje organizovat zápisy bez osobní přítomnosti dětí ve škole a upřednostnit podání
přihlášky bez osobní přítomnosti zákonného zástupce dítěte ve škole.
Vzhledem k nouzovému stavu v naší zemi bude zápis probíhat s využitím distančních nástrojů.
Doporučujeme zájemcům, aby nám nejpozději do 20. dubna poslali na emailovou adresu
jaroslava.jencikova@gmail.com vyplněné tiskopisy, které najdete na školních webových stránkách
www.zsmr.cz.
Případné dotazy ráda zodpovím na telefonním čísla 774 527 819.
Těšíme se na nové prvňáčky.

J. Jenčíková

Obsah:

Vážení a milí přátelé 2
Projekt Edison 2
Významné výročí 3
Papežův Davos 5
Kázání Kašpara Friedta 6
Hudba pomáhá 7
Ve vánoční Naději 8
Můj příběh
s modlitební knížečkou 8
Úvaha nouzová 10
Vážení a milí farníci 11
Práce (jako) na kostele 12
Velikonoční střípky 2020,
pandemie 13
Zápis do ZŠ
Maltézských rytířů 14

Arciděkanství Kladno
náměstí Starosty Pavla 2 - 3
272 00 Kladno
Tel./fax: 312 24 26 28
e-mail:
martin.chleborad @ gmail.com
Internet: farnostkladno.cz

„Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas“

Církevní mateřská škola

Radost

Bulharská 2331, 272 01
Tel.: 312 684 143
Mobil: 731 626 022
e-mail: cms-radost@cms-radost.cz
www.cms-radost.cz
Zřizovatel: Arcibiskupství pražské

Provozní doba:
Pondělí až pátek od 6:30 do 16:30

Zápis: 14. a 15. května 2020

a to ve čtvrtek od 7.00 do 18.00 hodin a v pátek od 7.00 do 17.00 hodin.
Při zápisu zákonní zástupci předloží občanský průkaz a rodný list dítěte.

Farní kostel Nanebevzetí Panny Marie

bude otevřen:
od pondělí Sv. týdne do Zeleného čtvrtka mezi 10-12 hod.
Na Velký pátek bude otevřeno mezi 9-13 hod
Na Bílou sobotu mezi 9-17 hod.
V neděli Vzkříšení mezi 15-17 hod.

Kostel Nejsvětějšího Srdce Páně v Kročehlavech

bude otevřen od pondělí do středy Sv. týdne mezi 17-17.30 hod.

Při zachování hygienických předpisů (rouška, vzdálenost mezi osobami 2 m atd.) může být v kostele až 10 osob.
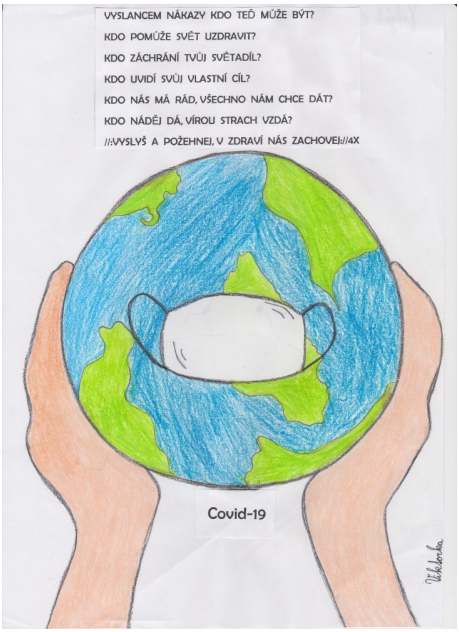
Svaté přijímání není možné přijmout na **Zelený čtvrtek, Velký pátek a Bílou sobotu** (v tyto dny se smí přijímat pouze během bohoslužeb). V ostatní dny to samozřejmě možné je.
Svátost smíření je možné přijmout kdykoliv, nejlépe po domluvě.